

DEVİRİMCİ

PARTİ BÜLTENİ

ARALIK 2019

SAYI:02

DÜNYA AYAKTA

UMUT SOSYALİZMDE

PARTİNİN SESİ

Dünya bir dönemin sonuna geliyor. Bütün bu acılı kıvranımlar; patronlar ve işçiler için iki ayrı şeyi temsil ediyor. Bu sancılar patronlar için ölümden önce gelen acı dolu krampları, işçi sınıfı için ise yeni bir hayatı başlatacak olan ve zamanı yakınlığı için sıklaşan doğum sancılarını ifade ediyor. *-devamı sayfa 4*

Kayyumlar Kadın Kitaplarını Yaktı!

17 Kasım günü Halkların Demokratik Partisi (HDP) Kadın Meclisi, Taksim Hill Otel'de "Yerel Yönetimlerde Kadınlar" gündemli yuvarlak masa toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıya pek çok kurumdan, partiden, DKÖ'den kadınlar, feministler, BAK akademisyenleri katıldı.

Toplantının açılış konuşmasını HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan yaptı. Kadın kazanımlarının korunması gerekliliğinden bahseden Buldan, "Türkiye'de kadınlara ve kadın kazanımlarına yönelik olarak siyasal şiddet uygulanmaktadır. Siyasette yıllardır süregelen erkek egemen çoğunluğu ciddi anlamda kırdık. Kadın ittifakı ve dayanışması, kadın kazanımlarının korunması ve geliştirilmesi için elzemdir" dedi. Kadınlara siyasal şiddet uygulandığını söyleyen Buldan'ın ardından HDP Kadın Meclisi sözcüsü Dilan Dirayet Taşdemir de kadın mücadelesi, saldırılar ve kayyum bağlamında değerlendirmelerde bulundu. Silopi Belediye Eşbaşkanı Adalet Fidan'ın Silopi Belediyesi'nde devam eden kadın çalışmaları hakkında bilgi verdi. Yerel Yönetimler Kadın Koordinasyonu üyesi Seher Tümer de kayyum öncesi ve sonrası somut uçuruma ve kayyumların kadın düşmanı, kadınları siyasetten ve yaşamdan silmeyi hedeflediği saldırılarına değindi.

Kayyumlar eliyle kadın kütüphanesinin kapatıldığı ve bütün kitapların yakıldığı belirtilirken, tüm kadın kooperatiflerinin, mor satış noktalarının kaldırıldığı, kadın müdürlüklerinin kapatılarak aile müdürlüğüne dönüştürüldüğü ve bu birimlere erkeklerin atandığı ifade edildi. Bir önceki dönem kayyumların bıraktığı arşivlerden kadınlarla sadece kısır partileri, dini içerikli toplantıların yapıldığı, kadınların sadece eve içkin görüldüğü, kadın çalışanlara mobbing uygulandığı da vurgulandı. Kayyumların kadınlar lehine olan her çalışmaya karşı durarak, kadınları adeta yalnızlaştırma politikasıyla kuşatmaya çalıştığı, şiddete terk ettiği de bir kere daha görüldüğü belirtilirken iktidarının sarsıldığının farkında olan AKP 'nin kadın düşmanı politikaları tamamen odak noktasına aldığı ifade edildi

Ayrıca eşit temsil ilkesinden hareketle kurulan 'eşbaşkanlık' kriminalize edilirken, iktidar tarafından yapılan propagandanın aksine, "görevi başkasına devretmek suretiyle kötüye kullanmak" suçu gibi yasal herhangi bir dayanağı olmayan keyfi gerekçelerin oluşturulduğu, Siyasi Partiler Kanunu'yla beraber eşbaşkanlığın kazanılmış bir kadın hakkı olduğu vurgulandı.

Toplantıya katılan bütün kadınlardan ortak mücadele çağrısı yinelenirken, gerek kayyumlara karşı gerek yerel yönetimlerde kadın siyasetinin büyütülmesi için kadınların birlikte mücadelesinin güçlendirilmesi vurgulandı..

Erkek Yargısının Erkek Kararları:

Etek Ölçer Mehmet Yoylu İş Başında!

Erkek-devlet yargısı sadece haksız tahrik indirimleri, erkekler lehine verilen kararlar, iyi hal indirimleri ile yetinmekle kalmıyor. Erkek yargısı, aynı zamanda yargı üyelerinin mahkeme salonlarındaki cinsiyetçi tavırlarıyla da kadın düşmanlığını büyütüyorlar.

Yaklaşık 5 ay önce 29 Mayıs'ta İstanbul Anadolu Adliyesi 2. İş Mahkemesi'nde görülen bir davada hâkim Mehmet Yoylu, avukat Tuğçe Çetinsöz alıp ayağakalktığı sırada, etek uzunluğunun avukatlık mevzuatına karşı olduğunu söyledi. Ayrıca etek uzunluğunu ölçtürmeye çalışarak, fotoğraflandırılmasını da istedi. Tuğçe Yavuz müsaade vermeyince de etek uzunluğunun avukatlık mevzuatına uymaz olduğunu tutanağa yazdırarak, İstanbul Barosu'ndan gereğinin yapılmasını talep etti.

Duruşma tutanağının sosyal medyada yaygınlaşmasının ardından kadın avukatlar öncülüğünde duruşma salonuna gidilerek hakim Mehmet Yoylu protesto edildi. Aynı gün kadın kurumlarından, bütün kadınlardan

gelen tepkiler sonucunda Mehmet Yoylu, HSK tarafından açığa alındı. Fakat soruşturma sonucunda aynı HSK, Yoylu'nun göreve dönmesine karar vererek, Gebze'de hakimlik yapabileceği yönünde karar aldı.

Biz Kadınlar, kırmızı rujun, dar pantolonun, mini eteğin, ojenin, sokakta olmanın erkekler lehine hafifletici sebep sayıldığı yargı kararlarına baktığımızda bu tavrın da şaşırtıcı olmadığını farkındayız. Katil erkeklerle sudan sebeplerle uygulanan indirimler, yaşamak için öz savunma uygulamak durumunda kalan kadınlara verilen on yıllarca yıllık cezalar, kadın özgürlüğünü ve eşitliğini savunan kadınlara, kadın kurumlarına hazırlanan hukuksuz dosyalar bizlere bu kararların, erkek dayanışmasının ruhunu göstermektedir. Bizler inadımızdan bir adım geri düşmeden yineliyoruz; bedenimiz, emeğimiz, kimliğimiz bizimdir.

Şiddet Her Yerde Erkek

Örgütlü bir bütünlük olan patriyarkal kapitalizm, her saldırısında öncelikli olarak kadınları hedef almaya devam ediyor. Dünyayı yöneten erkekler, en çok kadın gücünden ve örgütlülüğünden korkuyor. Bu yüzden, Rojava'da Hevrin Khalaf'ın Şili'de Daniela Carrasco'nun katledilmesi, katledenleri adı, lisanı, bayrağı farklı olsa da aynı olduğunu gösteriyor. Ekonomik kriz, savaş, yoksulluk en çok kadınları vuruyor. Emeği görünmez kılınan, nafaka hakkına göz dikilen, eve hapsedilmek

istenen kadınların isyanı bu nedenle hergün daha fazla büyüyor. Patriyarkal kapitalizmin, her saldırısı karşısında daha öfkeli yığınlar oluşturuyor. Dünyanın her yerinde, Rojava'da, Şili'de, Lübnan'da, İran'da kadınlar en önde erkek egemenliğine karşı direniyor. Kadınlar, direndikçe özgürleşiyor. Bu direnişi Türkiye sokaklarına, her gün açıklıkla, savaşla, erkek egemenliğin ve şiddetin her haliyle sınınanları kadınlarla büyütme gerekiyor.

İntihar, cinayet, sömürü; Patriarkal Kapitalizm

Çıkarılan savaşlarla, ekonomik planlamalarla, anayasal düzenlemelerle işçilerin, kadınların, gençlerin gelecekları çalınıyor. Sömürü ve şiddet her biçimiyle ağırlaşıyor. Yaşanan ekonomik kriz ve savaşla artıtılan zamlar, alım gücünü, yaşamsal ihtiyaçların teminini zorlaştırıyor. Üstelik savaşın ve krizin tüm faturası işçilere ve kadınlara ödetilmek isteniyor.

Dünyada, her yıl , sekiz yüz bin insan intihar ederek, hayatına son veriyor. İntihar oranları azalmak bir tarafa giderek artıyor ve maalesef bu sayının bir milyona ulaşması bekleniyor. Aynı şekilde Türkiye’de de bir milyon insanın intiharı düşündüğü, son on yılda da elli binin üzerinde insanın intihar ettiği biliniyor. Aşırı yoksulluk, borçlanma, bitmeyen şiddet, savaşlar, kapitalizmin yarattığı krizler, adaletsizlik ve sömürü kısacası bu sistemin kendisi intiharların ana sebebinin oluşturuyor. Bu sistem, hepimize, iş cinayetlerinden, kadın katliamlarından, emperyalist savaşlardan, açlıktan, hastalık özetle sadece ölümü sunuyor. Patriarkal-kapitalizm kendini yaşatmak için evlatlarını yiyen Goya gibi her birimizi yiyor. Son zamanlarda, Türkiye’de de özellikle siyanürle yayılan intiharların gösterdiği tam olarak bu. Büyük ekonomik kriz, çürüme, yolsuzluk düzeni, korku iklimi, bitmeyen hukuksuzluklar, terk edilmişlik her birimizin boğazında bir yumru gibi duruyor. Bu ülkenin başkanı, harcamaları trilyonlar olan sarayında, aldığı halıları sergilerken, bu ülkenin ezilenleri bakkala olan borçlarını ödeyemiyor. Hayat koşulları sadece işçi sınıfının ve ezilenlerin nezdinde daha da zorlaşıyor. Çıkarılan savaşlarla, ekonomik planlamalarla, anayasal düzenlemelerle işçilerin, kadınların, gençlerin gelecekları

çalınıyor. Sömürü ve şiddet her biçimiyle ağırlaşıyor. Yaşanan ekonomik kriz ve savaşla artıtılan zamlar, alım gücünü, yaşamsal ihtiyaçların teminini zorlaştırıyor. Üstelik savaşın ve krizin tüm faturası işçilere ve kadınlara ödetilmek isteniyor. Ama peki sadece durum bu mu? Tüm yaşananları böyle özetlememiz mümkün mü? İntiharlar, siyanür ölümleri de cinsiyetsiz mi ilerliyor, yoksa intihar dediğimiz ahvalin altında feminist okumaya muhtaç cinayetler mi duruyor?

4 yetişkin kardeşin, büyük yoksullukla sürdüremedikleri yaşamlarına siyanürle son vermelerinin ardından, iki ölüm haberi daha aldık. İlk baktığımızda dört yetişkin kardeşin toplu intiharı gibi görünen bu durum, detayları öğrendiğimizde kendini erkek şiddetiyle de harmalayan ahvalini gözler önüne serdi. Antalya’da borçları sebebiyle intiharı düşünen bir erkek, siyanürle sadece kendini değil, eşini ve çocuğunu da katlederek yaşamına son verdi. Aynı şekilde İstanbul’da yine başka bir erkek siyanürle sadece kendini değil, eşini ve çocuğunu da zehirleyerek katletti. Katliamların siyanürle olması ve arkasında büyük ekonomik krizler bulunması uzun süre gündemdeydi. İntiharlar ve krizin geldiği aşama üzerine sayısız söz söylendi, yazıları yazıldı. Bu intiharlar, katliamlarda

erkek şiddetinin gizlendiği, çaresizliğin başat hale getirildiği bir tablodan okundu. Fakat pek çok kadın kurumu, sosyalist, feminist kadınlar gerek kadın olmanın getirdiği bilinç gerekse de yıllardır katliamlara karşı verdiğimiz mücadelenin hafızasıyla bu okumayı reddetti/reddettik. Aynı şekilde biz Devrimci Partili Kadınlar da reddediyoruz. Öncelikle burada çok sinsi bir erkek okuması ve pratiği hakim. Aile, ailenin reisi ve ailenin geri kalanını kendi uzvu, devamı görme ahvali hakim. Erkekler/ babalar her şeye karar verme yetkisiyle kadınların ve çocukların yaşam hakkı üzerinde dahi söz sahibi olduklarını, karar verici olduklarını düşünüyorlar. Soruyoruz bu cinayetlerin, cinnete indirgenen erkek katliamlarından ne farkı var? Ve soruyoruz karar vericilerin hep erkek olması tesadüf mü? Soruyoruz yetişkinin olduğu bir yerde bir çocuğun intihara irade göstermesi söz konusu olabilir mi? Soruyoruz katledilen kadınlar da yaşamak istemezler miydi? Soruyoruz yaşam hakkımızı erkeklere teslim etmemizi ve bunu normal karşılamamızı nasıl bekliyorsunuz?

Bu arada bütün bu soruları sorarken patriarkal kapitalist sistemin onun medyasının da kendini aklamak için masum kadın ve çocukları öne sürdüğünün bilincindeyiz! Ekonomik krizi, yoksulluğu, şatafatlı israfı, erkek egemenliğini gizleyerek AKP-MHP iktidarının ve onun politikalarını palazlandıran, yeniden üreten erkek medyanın da katil olduğunu, bu iki ve maalesef çoğalmasa öngörülen intihar ve cinayetlerin münferit, tekil değil, patriarkal kapitalizmin bir sonucu olduğunu ve tam da bu sebeple tek çözümün örgütlenme ve isyan olduğunu yineliyoruz.

Ne ekonomik krizi, yoksulluğu, çaresizliğe itilen halkları, işsizliği, geleceksizliği ne de erkek egemenliğini erkek şiddetini unutuyoruz. Biz kadınlar katillerimizi de sistemi de hepimizden fazla tanıyoruz!

İntihar değil Patriarkal Kapitalizm!

DÜNYA AYAKTA

Yeni dünyanın adı sosyalizmdir. Bizden çaldıklarına ve şatafatlarına son verdiğimizde her doğan çocuğun eğitimi, sağlığı, beslenmesi toplumsal güvencede olacak. Herkesin insanca besleneceği ve sağlıklı gıdaya ulaşabileceği adil paylaşım zincirleri inşa edilecek. Evsizlik ve kötü barınma koşulları tümüyle ortadan kalkacak.

Dünya kaynakları kazan halinde, 7 kıtada halklar yoksulluğa, baskıya, savaşa kazan kaldırıyor. Kimsenin kulağını tıkayamayacağı, gözünü kapatamayacağı bir isyan dalgası pek yakın zamanda her yanı saracak boyutlara ulaşabilir. Böylesi dönemler insanlığın ortak geleceğini belirleyecek barbarlıkla umudun atbaşı koştuğu, sınıf çelişkilerinin keskinleştiği dönemlerdir. Tarihin akışının hızlandığı, siyasal gündemlerin hızla değiştiği, eskinin en vahşi yöntemlere başvurduğu, herkese, her şeye saldırarak iktidarını korumaya çalıştığı dönemlerdir. Böylesi dönemler de iktidarlar en önemli saldırıyı toplumdaki "değişim" umuduna ve değişim çağrısı yapan güçlere yönelir. Çünkü değişim inancı teslim alınmış toplumlar, örgütlü davranamaz ve tekil tekil baskı altında tutulması ve parçalanması kolaylaşır. Umudu kırılmış toplumlar yaşadıklarının değişmeyeceğine olan inançsızlıkla yalnızlaşmaktan, tepkisizliğe, iktidar yandaşlığından, intiharlara, bireysel şiddete kadar sürüklenir. Bugün yaşadığımız saldırılar ve intiharlar iktidarın bu amacının sonucudur. Devletlerin gerçek yüzü olan polis, ordu, çeteler sokaklarda kol geziyor, tüm yazılı yasalar bizzat yapanlar tarafından uygulanmıyorsa ve her harekete vahşice saldırılıyorsa, yine de isyanlar sokakları zapt ediyorsa, o iktidarlar artık toplumu yönetmiyor, bir dönemin sonuna geliniyor demektir. Dünya bir dönemin sonuna geliyor. Bütün bu acılı kıvranlıklar; patronlar ve işçiler için iki ayrı şeyi temsil ediyor. Bu sancılar patronlar için ölümden önce gelen acı dolu krampları, işçi sınıfı için ise yeni bir hayatı başlatacak olan ve zamanı yakınlaştığı için sıklaşan doğum sancılarını ifade ediyor.

"Yoksullar için yiyecek ekmek yoksa, zenginler için de huzur olmayacak"

Şili halkının günlerdir sürdürdüğü eylemlerin temel maddesi haline gelen bu slogan tüm dünyaya

yayılan isyanların ortak nedenini ve hedefini gösteriyor. Dünyada yoksulluğun, sefaletin, açlığın nedeni kıt olanaklar, tanrı yazgısı ya da insanları doyurmaya yetmeyecek üretim düşüklüğü değil aksine iktidarı elinde tutan zengin, patron sınıfların doymak bilmez sömürü ve yağma düzeninden kaynaklanıyor. Yani üretime katılan milyonlarca emekçinin hakları, alınteri bir avuç şirketlerce ve hükümetlerce çalınıyor, el konuluyor. Bu nedenle Şili, Irak, İran ve diğer halklar holdingleri, bankaları ve onların koruyucusu kolluğu, işkence merkezlerini ve hükümet binalarını ateşe veriyor. Ve terkedildikleri, içerisine atıldıkları cehennem ateşinin yönünü, onlardan çalınanlar ile kurulan cennetlere yöneliyor.

Bugün yaşanan isyanlar gelecek dünyanın küçük bir fragmanı. Emekçilerin sırtından milyon dolarlar kazananların kölelik düzeni kurduğu, sağlıktan, eğitime her şeyin piyasalaştırılarak yoksulun ulaşmasının imkansız olduğu, sosyal politikalara ayrılan bütçelerin gereksiz görülerek ticarileştirildiği ve yoksullara sadaka düzeninin reva görüldüğü, neo-liberalizm olarak yazılan vahşi sömürü olarak okunan düzene başkaldırının bir örneğidir. Bu sistemde yoksulluğun nedeni, yöneticilerin yanlış politikaları, hükümetlerin hataları değil, sistemin varlık nedenidir. Adı ne olursa olsun, hangi ulusun bayrağını taşırsa taşısin "Kapitalizm" sadece iktidarı elinde tutan sınıfı yani patronları, holding sahiplerini daha fazla zengin etmenin yasaları üzerine kurulmuştur ve tüm hükümetler bunun için yasa çıkarmaya, bunun için grev yasaklamaya hizmet etmektedir. Bu zenginliğin tek kaynağı başkasından çalarak oluşmaktadır. Yani kapitalizmde patronların daha fazla zenginleşmesi için hepimizin daha fazla yoksullaşması gerekmektedir. Onun 1 milyon dolar daha fazla kar elde etmesi, 1 milyon yoksulun sofrasından bir ekmeğin daha eksilmesi demektir. Başka bir deyişle bugün dünyada yaşanan kriz sadece sistem

tıkandığı için yaşanmıyor, sadece böyle olsaydı yoksulları ve açları umursamadan sömürü ve yağmanın yeni biçimleri ile yöneten sınıflar yoluna devam ederlerdi. Halen de bunun arayışları içerisinde, pazar savaşları ve rekabet kavgaları ile yolu sürdürmeye devam ediyorlar. Burada önemli olan dün buna rıza gösteren dünyanın dört bir yanında yaşayan milyonlarca insanın artık böyle yaşamak istememesidir. İsyandır. Buradan sonra sistemin

onların temsil ettiği çok uluslu şirket ortaklıkları, diğer yanda birbirlerini ellerinin nasırlarından tanıyan yoksul emekçi sınıflar ve tutsak edilmiş halklar.

"Türkiye bölündü, kimden yanasın"

Türkiye 17 yıldır tam da bugün batmakta olan düzenin has evladı olan AKP tarafından yönetildi. Sistemin diğer tüm siyasal

**Ya barbarlık içinde yok
Devrim ve Sosyalizm y
DEVRİMCİ PARTİ**

Zat

esas tıkanması başlayacaktır. Yasalarına, vergilerine, yalanlarına rıza göstermeyen bir toplumu sömürmek için yönetmek... Bunun dünyada tek yolu daha fazla baskı ve değişim inancına saldırmak, isyanları manipüle ederek yönünü değiştirmek ve toplumları birbirine karşı kışkırtarak halklar arası savaşlarla gerçekleri örtmek, öfkeyi başka halklara yönlendirmektir.

Ekvator, Bolivya, Lübnan, Irak, İran, Fransa, Endonezya, Azerbaycan, Katalonya, Kolombiya, Rojava, Türkiye ve daha irili ufaklı onlarca noktada tüm baskılara rağmen, bu düzene isyanlar yayılıyor, ezilenler yeni bir yol arıyor. Dünya sınırlarla değil, sınıflar olarak bölünüyor. Bir yanda statükonun sürdürücüsü çürümüş, yolsuzluğa batmış, katliam planlayıcısı iktidarlar ve

partileri, AKP öncülüğünde neo-liberalizmin uygulanışına destek vererek, dünyada beklenen krizlere ve isyanlara karşı sistemin kendini revize etmesini sağlayacak başta başkanlık rejiminden, askeri anlaşmalara, yeni kaynaklar yaratacak sömürgeci savaşlara kadar esası etkileyen her konuda AKP'ye destek verdi. Sistemin yapısal gündemlerini etkilemeyecek düzeyde muhalefet etti. Çünkü o partilerin varlık nedeni de tıpkı AKP gibi patronların bekasını korumak, sömürü çarkını farklı makyajlarla sürdürmekti. AKP iktidarı temsil ettiği sınıf çıkarlarına uygun olarak çelişkileri, adeletsizliği derinleştirdi, keskinleştirdi. TUSİAD'ından , MUSİAD'ına tüm patron örgütleri karlılık oranları diye paylaştığı tablolarda servetlerini

UMUT SOSYALİZMDE

sürekli yükselttiler, tüm devlet olanaklarına sahip olarak vergi temizliğinden, banka kredilerine, borç yapılandırılmalarından, ülke kaynaklarının bütçe garantili yağmalanmasına kadar sınırsız, kuralsız bir altın çağ yaşadılar. Üstelik itirazları susturacak, eylemleri anında yasaklayacak, şirketlerin özel güvenliği gibi çalışacak bir kolluk da AKP eliyle işletilmekteydi. Zenginliğin %85'ine el koyan %10 luk nüfusa karşılık, %85'in payına düşen %10 luk gelirle zenginle yoksul arasındaki uçurum derinleşmiş ve toplumun sömürülen, sömürülen olarak sınıf bölünmüşlüğüne çıplak olarak gözler önüne serdi. Dün bir aldatmaca olarak

diyenlerin yaşamlarındaki şatafat tüm yoksulların dikkatini çekmeye, sorgulanmaya başlandı. AKP'ye oy veren seçmen arasında bile bu eşitsizliğe tepkinin açığa çıktığı görüldü. Artık tarikat evlerinde "şükür" öğretilen, Erdoğan'a karşı gelmenin din dışına çıkmak olarak öğütlendiği, bu dünyada değil diğer dünyada vaadedilen cennet vaatlerinin rıza üretmeye yetmediği görüldü. Toplum patlama dinamikleri eşğinde salınmakta, her an bir tetikleyici faktör zenginlerin dünyasını sarsmaya yetecek potansiyel taşımaktadır. Bu çelişkiler içerisinde yüzyıllardır parçası olduğu yönetici sınıfların kriz dönemlerinde başvurduğu yöntem AKP için bir kez daha

halkını, Kürt halkına düşman ederek cennet yaşamlarına yönelen tehditleri bir süre daha bertaraf etmeyi planlıyorlar. On yıllardır sömürdükleri halkların patlamanın eşğinde olduğunu biliyorlar. Bunun için Türk'ü, Kürt'e düşman ediyorlar. Türk halkı ile Kürt halkının birleşmesinden ve iki halkın da kendilerini savaşa, sömürüye, açlığa mahkum eden aynı iktidara yönelmesinden korkuyorlar. Rojava'ya yapılan savaş Türk halkının güvenliği için değil, yoksul Türkiye halklarını susturma, Kürt halkının mücadelesini yok etme savaşıdır. Kürt halkı tüm uğradığı zulme karşı Türk halkının yanında oldu, çağrılar yaptı. Türkiyeli devrimciler ve önderleri de on yıllardır Kürt halkının haklı davasının yanında oldu. Şimdi Türkiyeli emekçiler, işçiler olarak açlık ve yoksulluk dışında bize bir şey kazandırmayan bu iktidardan kurtulmak için, Kürt halkına karşı yürütülen bu savaşa karşı çıkmalıyız. Türk ve Kürt yoksul halkları aynı iktidarlar tarafından köleleştirilmektedir, kurtuluşları da birliktedir.

Kürt halkına barut dayatanlar, katliamlara, zulme seyirci kalması durumunda Türk halkına da cennet vaat ediyor. Ancak bu dünyada değil ve bir şartla: "isyan etmemek". Diyanet İşleri Başkanlığı yayınladığı hutbe ile yoksullara isyan etmeyin diyor. Bu dünyada birileri zevk-i sefa sürerken, yoksula isyan etmediği durumda, bu dünyada bulamadığı ekmeğe diğer dünyada kavuşacağını öğütüyor. Hakkını arayanı terörist ilan eden iktidarla aynı notadan konuşuyor, mazlumun hak aramasını mekruh sayıyor. Yoksula açlık sınırının altında asgari ücret veren iktidarın gerekçesi kaynak sıkıntısı iken, o kaynak hortumla diyanete akıtılıyor. Neden? İktidara biat edilmesini vaaz etsin diye. Diyanet bizim verdiğimiz vergilerden yılda 11.5 milyar alıyor. Mercedeslere binmekten ayakkabısına toz bulaşmayanlar, ütüsü kırışmayanlar, gecekondularda çamur deryasında yaşayan, giymeye ikinci elbisesi olmayan, onuruyla bir işte çalışarak ekmeğini kazanan, her zorlukta yine de birbirinin yardımına koşan yoksullara "ahlak" dersi veriyor. Onlar da biliyor, adaletsizliğin ve eşitsizliğin nedeni kader değil, halkın sırtında yaşayan bu asalak sınıflardır. Onlar sırtımızda yük,

ekmeğimize bedavadan ortak olanlardır. Onlarsız bir dünya hepimiz için cennet olacak.

UMUT SOSYALİZMDE

Kapitalist sistemin çökmeye başlaması karşısında, dünyanın yoksul halkları bu düzende yaşam şanslarının ve geleceklerinin olmadığını deneyimlediler. Çok açıktır ki bugün dünyanın bir çok noktasında yaşanan ayaklanmalar eskisi gibi yönetilmek istemeyen milyonların isyanıdır. Bu isyanlar, egemenlerce geriletebilir, zorla bastırılabilir. Fakat yenilmezler, her gün yeniden yeniden başka biçimlerde tarih sahnesine çıkmaya devam edecekler. Çünkü isyanları yaratan neden vahşi sömürü ve adaletsizlik sistemidir. İsyandar ancak bu vahşi sömürü ve adaletsizlik sisteminin ortadan kalkması durumunda son bulur. Bugün ülkemizdeki yoksul emekçiler de dahil olmak üzere isyanlar ve öfke eskiye dairedir. "Ne istiyoruz" sorusu henüz doğum aşamasındadır. Pir Sultan Abdal'ın dediği gibi "bozuk düzende sağlam çark olmaz". Şirketlerin, silah kartellerinin yönettiği, tek kutsalın para olduğu bir dünyada sistem reformlarla yoksullar lehine düzeltilemez. İşçilerin, emekçilerin, kadınların, ezilen halkların refah içinde, özgürce yaşayacağı bir dünya ancak kulluk ve kölelik yaratan sömürü dünyasını ortadan kaldırmakla mümkün olacak. Sosyalizm; iktidarı elinde tutan bir avuç sermaye sınıfına karşı, iktidarın emekçi çoğunluğunun eline geçmesidir. Devrimci Parti bu amaçla yoksul emekçiler, kadınlar ve gençler tarafından kurulmuş ve üretkenlerin yönettiği yeni bir dünya için çalışmaktadır.

Yeni dünyanın adı sosyalizmdir. Bizden çaldıklarına ve şatafatlarına son verdiğimizde her doğan çocuğun eğitimi, sağlığı, beslenmesi toplumsal güvencede olacak. Herkesin insanca besleneceği ve sağlıklı gıdaya ulaşabileceği adil paylaşım zincirleri inşa edilecek. Evsizlik ve kötü barınma koşulları tümüyle ortadan kalkacak. Yükselen işsizlik değil, birlikte ürettiğimiz, birlikte tükettiğimiz sağlıklı ve insanca çalışma koşulları olacak. İsyanimız sömürü düzenine, umut sosyalizmde...

Sefere kadar hep birlikte!

kullanılan "aynı gemideyiz" argümanı tüm bölünmüşlüğü ile doğrulandı. Aynı gemideyiz. Biz o geminin kürekçileri, mutfakçıları, temizlikçileri, ütücülerini, çöpçülerini, onlar en üst kamaralarda sefahat süren, ejder meyveleri ile beslenen, 365 gün cennet hayatı süren imtiyaz sahipleri. Çıkarlarımızın ve geleceğimizin aynı olmadığı, olamayacağı bir bölünmedir bu. Biz hizmet eden, onlar hizmet edilen. Üretenin yoksul, asalağın zengin edildiği bir düzen. Biz bu düzeni bozacağız.

"Bu dünyada barut kokusu, diğer dünyada cennet"

Bu bölünmenin gerçekliği ile yüzleşen toplumun büyük bir kesimi kriz, zamlar, yoksulluk gerçeği ile yaşarken, onlara "tevekkül edin"

devreye konuldu. Patronlar için barut kokusu, çürümüşlüklerinin kokusunu örtecek yegane buluştur.

Toplumsal öfkeyi başka bir yere kanaliz ederek geçiştirilebileceğini geçmişte tecrübe etmiş egemen sınıflar, Türkler'in karınlarından gelen açlık seslerini, tüfek sesleriyle bastırmaya yöneldiler. Bugüne kadar tek bir güvenlik tehdidi yaşanmadığı bilinen Kuzey Suriye halklarını Türk halkının, bizlerin en büyük tehdidi haline getiren propaganda eşliğinde sefere başladılar. Sadece kendi topraklarında kendini yönetmek isteyen halkların kanı bulaşmadı elimize, aynı zamanda o kanla yıkanan topraklarda birileri ölürken, birileri çalınan zeytinlerle de, ekinlerle de, kaçak petrolle de yeniden zenginleştirildi. Türk

Güvencesiz çalışmaya, işsizliğe, yoksulluğa son verebilmek için; TEK SEÇENEĞİMİZ ÖRGÜTLENMEK!

İşçiler haydi! Devrimci Parti'ye ; Örgütlenmeye , mücadeleye!

İşçiler bugün, metalde, inşaatlarda, belediyelerde, madenlerde direnişi büyütüyor. Birçok iş kolunda işçi direnişleri sürüyor, direnişler diğer iş kollarına adım adım yayılıyor. Haksızlığa, işten atmalara, sendikasılaştırılmaya, güvencesiz çalıştırmaya karşı ülkenin birçok yerinde işçi isyanları devam ediyor. Bu doğrultuda işçi sınıfı, son yılların en hareketli dönemlerinden birini yaşıyor. Bu hareketlilik, günümüz Türkiye koşullarında artan krizin, yoksulluğun, ağırlaşan yaşam koşullarının etkisine rağmen sürüyor. Yıllardır uygulanan işçi kıyımlarına, işten atılmaya, işçi ücretlerinin verilmemesine, toplu sözleşmelerde anlaşmazlıklar çıkmasına bugün de, her gün daha da zorlaşan yaşam koşulları ekleniyor. İşçilerin yıllardır mücadele ederek kazandığı sendikalaşma hakkına, eylem yapma hakkına yönelik süren baskılara rağmen, haklarını almak için direnenleri hiçbir baskı yıldırıyor.

İşten atılan ya da uzun süreler ücretlerini alamayan işçiler sendikalı veya işyerinde örgütlü olduklarında direnmeleri, eyleme geçmeleri daha kolay oluyor. Sendikalaşma sürecine giren işçiler de o sürecin etkisi ile daha direngen olabiliyor. Tıpkı; Flormar direnişinde olduğu gibi uzun süre direnişi sürdürebiliyor. Haksızlığa uğrayan işçi örgütsüz, tecrübesi

olmayan işçi olduğunda ise bireysel davranarak sorunun çözümünü kendi yöntemleri ile çözmeye çalışıyor, yalnızlaşıyor. Haliyle patron tarafından daha çabuk bastırabiliyor.

Kapitalizm bireyselleştirir, yalnızlaştırır, yalnızlaşan işçilerle, sınıfın örgütlü bir bütünlük olmasının engellenmesi hedeflenir. Yalnızlaşan, tekil mücadele edenlerin, örgütlü olana karşı mücadelesi zordur. Nihayetinde bugün patronlar, ezen sınıflar örgütlü bütünlüklerdir. Onlara karşı mücadele de örgütlü yürütülmelidir. İşçilerin örgütlü mücadelesinin gücünü bilen kapitalistler, patronlar ve onların koruyucuları bu gücü kırmak ve parçalamak için çalışma saatlerinde, fabrikaların yerine, sendikalarına kadar tüm araçlarını, planlarını işçileri yalnızlaştırmak, örgütsüz bırakmak üzere kurmuştur. Patronların, sömürönlüklerini, adaletsizliğin sonu için hakkı olanı, alınterinin bedelini sömürölmeden alabilmek için tek seçenek örgütlü işçi sınıfı mücadelesidir.

Koşulların dayatması ile direnişe, eylemlere başvuran işçilerin yarattığı etkinin bir parçası da ama önemli bir parçası da sendikal yönüdür. İşçi sendikalıysa ya da sendika getirilmeye çalışılan bir işyerinde çalışırken, haksızlığa uğramışsa, direniş, eylem gibi tepkileri gösteriyorsa,

örgütlü olduğu sendikanın yaklaşımı, sahiplenme düzeyi işçiyi ve eylemi doğrudan etkilemektedir. Son yıllardaki tespitimiz olan, sendikalar arasında pek bir farkın kalmadığı tespiti böyle durumlarda daha net olarak ortaya çıkıyor. Mücadeleci sendikaların bir adım öne çıktığı ve diğer işbirlikçi, yandaş sendikaların gerçek yüzünün daha net olarak görülebildiği hatta onların da bir şeyler yapmak zorunda kaldığı dönemler böyle dönemlerdir.

Çalışma yaşamında kuralsızlığın kural, güvencesizliğin, örgütsüzlüğün ve iş cinayetlerinin tek seçenek olarak dayatıldığı günümüzde yaşanan işçi direnişleri, eylemleri umudumuzun devam etmesini ve mücadele azmimizi artırıyor. Belediye işçilerinin, maden işçilerinin, metal işçilerinin eylemlerinin artması, işçi cinayetlerinin, işçi intiharlarının son bulması sınıf için birlikte örgütlü mücadele vermeliyiz. Proletarya sosyalistleri olarak sınıfın içerisinde hiç boşluk bırakmadan örgütlenmeliyiz. Her işkolunda, sendikalı-sendikası, güvenceli-güvencesiz bütün işçilere ulaşip örgütlenmeliyiz.

İşçiler haydi! Devrimci Parti'ye ; Örgütlenmeye , mücadeleye!

RABİA NAZ'dan geriye kalan; koca bir "CESARET"

Rabia Naz 11 yaşındaydı. Giresun'un Eynesil ilçesinde yaşıyordu. 12 Nisan 2018 tarihinde evinin önünde yaralı olarak bulundu ve Görele Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Yaşamını yitirdiğinde, polisler tarafından ailesine intihar ettiğini söylendi. Hiçbir intihar delili olmadığı ve soruşturma boyunca ortaya çıkan şüpheler nedeniyle ailesi, Rabia Naz için hak ve adalet mücadelesi başlattı.

Bugün de, devletin bütün kurumları adeta tek bir ağızdan, bu olayı kapatmak istiyor. Aslında, bu olayın üzerinden, aslında adalet kavuşamamış tüm olayların üstü kapatılmak istiyor. Soruşturma boyunca yaşananlar, olayın vahametini anlamak için yeterli deliller sunuyor. Şaban Vatan'ın olayı "örtbas etmekle" suçladığı dönemin Eynesil Belediye başkanı AKP'li Coşkun Somuncuoğlu ve yeğeninin ifadesinin alınmasına tenezzül bile edilmiyor. Söz konusu dosyada adı geçenlerin ifadesini emniyet ya zamanında almayarak yada bir kısmının ifadesine hiç başvurmadan, "birilerini" bu soruşturmanın dışında bırakmak istiyor.

Rabia Naz ve ailesinin yaşadıkları, Türkiye'de yaşanan, adaletsiz bir şekilde unutturulmak, üzeri kapatılmak istenen olaylardan sadece bir tanesi. Onun hikayesinin saklanması asıl nedeni; onu öldürenin ve olayı örtbas edenlerin devlet tarafından korunuyor olması. Kadınları, gençleri, insanları katleden binlerce eli kanlının korunduğu gibi, bu katil yada katillerin de korunması için adli tıp raporlarından, bilirkişi raporlarına, kamera kayıtlarına her delil yok edilmek istenmiş yahut çarpıtılmıştır. Medya eliyle de Rabia Naz'ın katillerinin bulunması için mücadele eden aile yalnızlaştırılmaya çalışılmıştır.

Geçtiğimiz günlerde, DEV-LİS'liler, Taksim Meydanı'nda Rabia Naz için yaptığı "Çocuklar uyurken susulur, ölürken değil" eyleminde hukuksuzluk, adaletsizlik, ikiyüzlülük devlet tarafından yeniden sergilenmiştir. Polisin, eylem yapan Dev-Lis'lilere saldırması Taksim Meydanı'nın sözde yasaklı olmasından kaynaklı değil; bu ve benzeri bütün olaylar karşısındaki tahammülsüzlüğünden kaynaklıdır. Meclis Araştırma Komisyonu oluşturulmuşken ve olay herkesin gündemindeyken Devrimci Liseliler'in Rabia Naz için yaptığı eyleme polisin saldırısı gün gibi ortadadır. Rabia Naz'ın ölümünden dolayı şüpheli olanlardan ifade bile alamayan polis, DEV-LİS'in eylemine saldırarak, Dev-Lis'lileri zorla gözaltına almıştır. Rabia Naz'ın, şüpheli ölümünün arkasındaki, örgütlü kötülüğü kapatmak için liselilere, yasadışı örgüt üyeliğinden soruşturma açılmıştır. Egemenler eğer bir örgüt arıyorsa, 11 yaşında bir çocuğun ölümünü örtbas etmek isteyen çeteye ve örgütlü kötülüğe bakılması yeterli olacaktır.

AKP'nin yarattığı sistem; egemenlerin birbirini kolladığı bir sistemdir. Toplumsal bir çürümenin açığa çıktığı, çaresizlikten ve yoksulluktan intiharların olduğu, çocuk istismarcılarının, Rabia Naz gibi çocuk katillerinin korunduğu bir sistemdir.

AKP'nin ülkeyi getirdiği durum; Erdoğan, ailesi ve onlarla çıkar ilişkisi olan herkesin zenginleşip işçilerin, gençlerin ve kadınların

açlıktan öldüğü, emeğinin sömürüldüğü, geleceksizleştiği bir düzen yaratmıştır. Bu durum hem Türkiye'de böyle hem de dünyanın birçok yerinde böyledir.

Dünya, Rojava topraklarından Şili'ye, Bolivya'dan Hong Kong'a, Fransa'da Sarı Yelekliler'den Lübnan'a kadar birçok ülke bu eylemlerle sarsıldı ya da sarsılmaya devam ediyor. Bu ülkelerdeki isyanların temeli emperyalist-kapitalist dünyanın neoliberalizm denen politikalarının yarattığı ekonomik krizlerdir. Yoksulluğa, diktatörleşen rejimlere, devletlerin aile ya da çıkar şirketlerine dönüşmesine duyulan öfkeler bu isyanların rengini belirlemiştir.

Faşist ve baskıcı rejimlere karşı özgürlüklerin kazanılması için mücadeleler verilmektedir. Bu saydığımız ayaklanmalarda, halk hareketlerinin ortaya çıkış sebebi farklılıklar olsa da bugün politik, ekonomik ve toplumsal özgürlükler için kitleler ülke meydanlarına dökülmüştür. Ayrıca dikkat çekilmesi gereken bir diğer nokta ise gençliğin bu eylemlerin tamamında politik özne olarak sokakları doldurmasıdır. Ülke meydanlarının egemenlerden alınması için gösterilen çabada ve devamında ülkenin geneline yayılan hareketin her adımında, gençliğin politik özne olma arzusu cesaretle perçinlenmiştir. Gezi Direnişi'ni de ele alırsak halk tabanında gençlik önemli bir yer tutmuştur. Kimi anlarda direnişi başlatan kimi anlarda ise alevlendiren konumlanmalar içerisine girmiştir. Siyasal anlamda ülke gündemine giren Rabia Naz, Şule Çet, Güleda Cankel vs. gibi her mesele gençlik kitleleri üzerinde bir etki yaratmıştır. Etkiyi olayların çarpıcılığı üzerinden ele alırsak eksik düşünmüş oluruz. Tam aksine sebeplerini düşünüp karşımıza AKP-MHP faşizmini koyduğumuzda ise anti-demokratik ve anti-özgürlükçü uygulamalar teşhir edilmelidir. Toplumsal muhalefetin en geniş taban bulduğu anda bile gençlik, sistemin karşı hamlelerinin kendisi üzerindeki etkisini doğrudan hissetmektedir. Doğrudan hissedilen de özgürlüklerin kısıtlandığıdır. Toplumsal muhalefet içerisinde yer edinirken gençliğin ana söyleminin öyle ya da böyle "özgürlük" olduğunu iyi irdelemek gerekmektedir. Özgün ve özgür ruhlu genç dinamik bir irade iken bu söylemlerin hedefleri onlara geniş hareket imkanları sağlamaktadır.

Dünyanın her yerinde bugün yaşanan ve daha önce yaşanmış tüm eylemlerde bu hareketliliği yaratan yegane güç cesarettir. Her an daha fazla cesaretle kendisini rejime karşı konumlandıran bir cesareten bahsediyoruz. DEV-LİS'in yaptığı eylemdeki cesur liselinin dediği gibi "ancak cesaret ederek değiştirebiliriz". Ülkede, AKP eliyle yapılan bütün karanlık işler, aklanmış kara paralar, eğitim sisteminin eşitsizliği, cinsiyetçiliği, anti bilimselliği ve ayrıca artan ekonomik kriz göstermiştir ki bütün bunların faturaları işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara ve toplumun bütün ezilenlerine kesilmek istenmektedir.

Bu ekonomik ve siyasi krizi biz yaratmadık. Zorluklarını da biz çekmeyeceğiz. Krizi yaratanlar bedelini ödeyecekler. Üniversitelerde, liselerde ve sokaklarda yaratmak istediğiniz gençlik olmayacağız. Biz sizin biçtiğiniz kalıplara sığmayız. AKP'nin faşist rejimine karşı kendimize bir parola edindik artık. "CESARET". Cesaretleri göstermiştir ki örgütlü bir topluluk asla yenilemez. Örgütsüz cesaret kontrolsüzlüktür. Türkiye'de ve dünyada gençliğin edinmesi gereken cesaret; örgütlü, organize ve özgürlük talepleriyle devlete karşı durabilen bir cesaret olmalıdır.

Rabia Naz'ın, Şule Çet'in, Güleda Cankel'in ve açıklığa kavuşturulmamış, katilinin cezası verilmemiş her davanın takipçisiyiz. Liselerde, üniversitelerde, sokaklarda yaşanan bütün anti-demokratik uygulamalar ile özgürlüklerimize saldıran her şey ve herkesten hesap soracağız.

"Başımızı öne eğemezsiniz" dedik şimdi de "cesaretimiz sizi yenecek" diyoruz.

**Devrimci Parti Genel Başkanı
Elif Torun Öneren**

BURADAYIZ, HER YERDEYİZ, DİRENİŞTEYİZ!

Bu yıl da “Kadınlar Birlikte Güçlü” diyerek örgütleniyoruz. Kadın katliamlarının erkek-devlet eliyle, bütün aygıtlarıyla sürdürüldüğü bu süreçte çareyi kadın örgütlülüğünde, birleşik dayanışmamızdan aldığımız güçte buluyoruz. Kısacası bu yıl da birbirimize olanca yalnızlaştırılmaya karşı, “kadın kadının yurdudur” diyoruz. Katledilen tüm kadınların, direnen tüm kadınların, “yaşadı” dediğimiz tüm kadınların isyanıyla bu çağı kadınların çağı yapacağız. Kelebeklerden, mor ateş kuşlarına biz kazanacağız.

Bu yıl 25 Kasım’a dünyanın dört bir yanında direnen kadınlarla, kelebeklerimizin kanatlarıyla gidiyoruz. Zamanın terazisi uzun zamandır, umut-umutsuzluk denklemi arasında gidip gelirken olanca saldırıya karşı mor meşalenin dünyanın her bir noktasında binlerce kadının elinde, sözünde, eyleminde, tilisinde yandığını görüyoruz.

Şili’de, Bolivya’da, Kolombiya’da, Maya topraklarında, Rojava’da, Lübnan’da, İran’da dünyanın dört bir yanında patriyarkal kapitalizme karşı kadınlar direnişin en önünde “bir kişi daha eksilmemek” için yer alıyorlar. Kah direnişin içinde kendilerini, ilkelerini geriye itenlere, kah da militarizme, faşizme, patriyarkal kapitalizmin sürdürücülerine karşı direnişi büyütüyorlar. Aslında tam bu noktada “onlar” diye dışarıdan bir tarif de doğru olmuyor, çünkü biz dünyanın neresinde ve hangi zamanda direnirsek direnelim birlikte, birbirimiz için direndiğimizi çok iyi biliyoruz. Dünyanın her yerinde bir daha yenilmemek üzere kadın mücadelesini örgütleyeceğiz.

Türkiye topraklarında da aynı şekilde, bir yandan başta kadın kırımına dönüşen biçimde erkek-devlet tarafından baskı, sömürü ve katliamlar yapılıyor. Son 10 yılda üç bini aşkın kadın arkadaşımızın bizden alındığı bir savaşın içine itilmiş, toplumsal cinsiyet eşitliği, nafaka hakkı, 6284 sayılı yasa, İstanbul Sözleşmesi, eşit temsiliyet, belediyelerde eşbaşkanlık uygulaması gibi kazanımlarımıza

saldırıları sürerken kadınlar, feministler zillet olarak adlandırılıyor. Bizzatihi AKP eliyle kurulan KADEM dahi AKP’li kadın düşmanlarınca katlanılmaz bulunuyor. Erkekler tarafından katledilen kadınların hikayelerini okuduğumuzda, erkek-devletin kadının yaşayabileceği/yaşayabileceğimiz küçük, gerekli önlemleri bile almadığı görülüyor. Kimi zaman gelen şiddete karşı önlemler alınmadığı için, kimi zaman yargı haksız tahrik uyguladığı için, şiddet gördüğümüz zamanlarda polis karakollarından “eşindir” denilerek gönderildiğimiz için, medyada kadına karşı şiddet olanca biçimiyle özendirildiği, eğitim müfredatında eşitliğin e’sinin olmadığı, AKP-MHP iktidarının sahipleri tarafından “kadın-erkek eşit değildir” denildiği için ve bu gibi gerekçelerle palazlandırılan erkekler eliyle katlediliyor. Aynı şekilde sistem bizi eve, evliliğe hapsederken boşanma süreçlerimizde yaşamımızdan, emeğimizden katmamışız gibi cüzi miktarları bulan nafaka hakkımıza dahi göz koyuluyor. İktidar da çok iyi biliyor ki bu kadınların yeniden ya eve, evliliğe ya da ucuz iş gücü olarak büyük sömürülere hapsolmaları anlamına geliyor. Erkek ittifakı bizden kadın olduğumuzu unutmamızı istiyor. Anne olarak doğurmamızı, doğurduklarımızı ölüm ya da yoksulluk yollarına terk etmemizi istiyor; dünyanın tüm kirini pasını sevgi sömürüsü altında yapmamızı, evde köle olarak çalışırken “iş yerlerinde” de ekmek kırıntısına çalışmamızı istiyor. İstiyorlar. Erkek ittifakı saldırıyor. Ama kadınlar da susmuyor, isyan ediyor. Bunca saldırıya rağmen her yıl olanca yasağa,

tutuklamaya, aşağılanmaya, yoksulluğa, işsiz, geleceksiz bırakılmaya, erkek egemenliğinin tüm şiddet biçimlerine, topyekun kuşatılmaya karşı kadınlar olarak isyanlarımızı alıp bir adım geride durmadan alanlara, meydanlara çıkıyoruz. Yaşamın her alanında, evde, sokakta, okulda, işte kapitalizme ve onun en büyük dayanaklarından patriyarkaya karşı mücadeleyi büyütüyoruz. Adeta bir sömürge olan evlerimizde, eşit kabul edilmediğimiz, çifte sömürüye tabii tutulduğumuz iş alanlarında, makine dişlilerinin arasında, tarlada, emperyalist savaşa karşı barış mücadelesinde, feminist zorla bulduğumuz her yerde direniyoruz.

Bu yıl da “Kadınlar Birlikte Güçlü” diyerek örgütleniyoruz. Kadın katliamlarının erkek-devlet eliyle, bütün aygıtlarıyla sürdürüldüğü bu süreçte çareyi kadın örgütlülüğünde, birleşik dayanışmamızdan aldığımız güçte buluyoruz. Kısacası bu yıl da birbirimize olanca yalnızlaştırılmaya karşı, “kadın kadının yurdudur” diyoruz. Katledilen tüm kadınların, direnen tüm kadınların, “yaşadı” dediğimiz tüm kadınların isyanıyla bu çağı kadınların çağı yapacağız. Kelebeklerden, mor ateş kuşlarına biz kazanacağız.

Buradayız, Her yerdeyiz, Direnişteyiz!

BİRLEŞİK DEVRİMCİ PARTİ GENEL MERKEZİ
BASIN BÜLTENİ - ÜCRETSİZDİR
Adres: Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad.
Bahariye No: 15/5 Kadıköy/İSTANBUL
Aralık 2019 Sayı: 02

BASILDIĞI YER: Özdemir Matbaacılık ve Cilt Evi
Adres: Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Topkapı Odin Center No: 28/245
Zeytinburnu/İSTANBUL
Telefon: (0212) 577 54 92